

Jaroslav Kolůch

O čarovné zahrádce

Žila byla moudrá čarodějka. Jmenovala se Chrisantea. Bydlela v malém domku s kočkou Miškou. Miška byla přítulná kočička. Nechala se drbat za ouškem, ráda sedala čarodějce na klíně a spokojeně předla. A když čarodějka pracovala na zahrádce, Miška se nenápadně přesouvala do míst, kde se čarodějka právě nacházela. Znáte kočky. Dělají, že si vás nevšímají, a přitom jsou neustále kousek od vás. Miška byla stejná.

Zahrádka byla největší zálibou čarodějky a byla vskutku nádherná. A podle všeho také kouzelná. Cokoli čarodějka zasadila, vyrostlo do obřích rozměrů. Ona to vlastně nebyla zahrádka, byl to spíš prales. Ale nebyly to stromy, co v něm rostly do nebeských výšin, byly to maliny, jahody, jablka, cibule, česnek a další rostliny, co najdete na zahrádce.

Čarodějka měla ze své zahrádky velké potěšení. Kdo se hezky stará o přírodu, tomu příroda na oplátku dělá radost tím, že je krásná. Do zahrádky se stěhovali ptáčky, veverky, včelky - a všichni tam měli místo.

Zahrádka nebyla oplocená, a tak do ní mohl každý. A to by bylo, aby taková zajímavost nepřitáhla děti. Chodily si sem hrát kluci a holky z celého okolí.

Dlabali nory do obřích kedluben. Houпали se na strůčcích česneku. Udělali si skluzavkovou dráhu z vyjedených hráškových lusků. Bloudili v bludišti hlávky salátu a někteří se museli prokousat ven, jinak by tam bloudili dodnes.

Když byly děti unavené, vyspávaly na květech pampelišek. A když pampelišky opadávaly, létaly na jejich padáčcích.

Občas někomu spadla na hlavu přezrálá borůvka a rozplizla se. Oblízl se, zasmál a celý modrý běžel pod tulipán umýt se kapkou rosy.

Velká dobrodružství se konala v ostružiní. Výprava tmavým trním k velké ostružině - to už chtělo pořádnou odvalu.

Semtam si někdo spálil jazyk o pálivou papriku, to když nedal na varování, která byla všude kolem. Ale varování tu byla od toho, aby si každý zkusil, jak ta paprika pálí. Zkoušet varování je velice lákavá věc.

Na všechno dohlížela čarodějka s Miškou. A měla velkou radost, že je u ní na zahrádce veselo. A sázela další a další semínka a zahrádka rostla a rostla.

A jednou se objevil kluk, jmenoval se Ondra, a ten vždycky přišel, sednul si, jen se díval a s nikým si nehrál. Jen s Miškou. A ta ho měla moc ráda. Uměl krásně drbat a hladit! Jako nikdo jiný.

„Proč si nehraješ s ostatními?“ zeptala se čarodějka.

„Jsem raději sám,“ odpověděl chlapec a podrbl Mišku na krku. Ta se mohla samou slastí rozplynout. „A nikdo mi nerozumí.“

„Jak to?“

„Asi proto, že jsem jiný. Zajímá mě, proč se věci dějí, a ostatní raději běhají.“

„Rozumím ti,“ řekla čarodějka, „jsi hloubavý chlapec. Bývala jsem taky taková.“ Ondra se usmál. Byl rád, že mu někdo rozumí. Čarodějku jeho úsměv potěšil. Byla ráda, když se děti usmívaly. „A co moje zahrádka? Líbí se ti?“

„Moc se mi líbí! Je nádherná! A velká záhada! Jak je možné, že všechno tak roste?! To bych rád věděl!“ nadšeně ze sebe chrлил chlapec. „A taky mám rád Mišku.“

„Já vím. Ona tě má taky ráda.“ Čarodějka vytáhla z kapsy semínko. „Jestli chceš vědět, proč všechno tak roste, vezmi toto semínko a zasad' ho na tento záhonek... Lehce ho přihrň... Ták... A zalévej ho každý den. Nezapomeň!“

Ondra udělal všechno podle čarodějčiny pokynů. „Opravdu se pak dozvím tu záhadu? Vyroste z toho semínka taky něco obřího?“

„To záleží jen na tobě.“

Chlapec se snažil. A semínko skutečně vyrašilo a vyrostl z něj čtyřlístek. A Ondra měl velkou radost. „Je krásný!“ Ale radost ho po pár dnech přešla. „Proč už dál neroste? Je to obyčejný čtyřlístek. Všechno roste a můj čtyřlístek ne,“ povídal zklamaně. „To bude tím, že jsem jiný. Ostatním by určitě vyrostl.“

„Vidíš tam toho kluka? Je smutný. Jeho čtyřlístek je stejně velký jako tvůj a začal mu vadnout. Rád by měl kamaráda. A teď by ho moc potřeboval, když je smutný. Nechceš za ním zajít? Jmenuje se Matěj.“

„Já ale... Nevím...“ Chlapec podrbl Mišku. A ta předla hlasitě jak tygr, rozvalená na zádech jak po dobrém obědku, kočičí ráj. Ondra pokrčil rameny. „Neumím si povídat.“

„Máš rád květiny, máš rád zvířata. Podívej na Mišku, jak tě má ráda. Možná když budeš mít rád lidi, budou i oni mít rádi tebe.“

A Ondra šel a po chvíli rozpaků se s Matějem skamarádili a zjistili, že mají mnoho společného. Oba jsou hloubaví a rádi objevují nové věci. A měli z toho oba takovou radost, že si vydlabali v malině tunel. A přejedení se vyvalili na lopuchu. A po pár dnech začali kamarádit s ostatními. Protože zjistili, že s nimi mají mnohem víc společného, než si mysleli, že se jen styděli si o tom povídat a pro své zahloubání to neviděli.

A když další den přišli ke svým čtyřlístkům, aby je zalili, byli překvapení. Moc překvapení! Čtyřlístky vyrostly nejmíň o půl metru! „Jak je to možné?!“ divili se kluci a jásali. „Jak je tohle možné?!“

A čarodějka se usmívala a sázela další semínka. A kochala se, jak je na její zahrádce krásně.

Čtyřlístky rostly a kluci si na nich hráli s kamarády. Nejraději měli hry určené pro čtyři hráče, na každém lístku seděl jeden. Bylo to tak nejlepší, aby se čtyřlístek nepřevážil na některou stranu. Mokrát už takhle popadali!

A že byli Ondra s Matějem hloubaví a byli dva (ve dvou se to vždycky lépe táhne), nakonec přišli na to, proč jejich čtyřlístky vyrostly. Vyrostly proto, že čtyřlístky potřebují pro svůj růst štěstí. A oni dva ho našli. Našli štěstí v tom mít někoho rád. Maminku, tatínka, brášku, sestřičku. Nebo taky dobrého kamaráda. A oni měli toho nejlepšího, měli jeden druhého! A spolu si našli další kamarády. Celou zahrádku kamarádů! A díky tomu pochopili onu záhadu. Onu velkou záhadu, na kterou dospělí nedokázali přijít. Že zahrádka není kouzelná. Že všechno roste do obřích rozměrů jen díky lásce, s kterou se čarodějka o zahrádku stará, a díky štěstí, které zahrádka přináší jí a dětem.

Cokoli se dělá s láskou, vyroste do obřích rozměrů. A často vypadá jako zázrak. A on to je zázrak! Zázrak, který dokáže udělat každý, kdo má v srdci lásku.